

ЦЪРКОВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

СЪ БЕЗПЛАТНО МЕСЕЧНА ПРИТУРКА „ДУХОВНА КУЛТУРА“ — списание за религия, философия, наука и изкуство.

АБОНАМЕНТЪ: църковни учредж. др. за година месец 80 лева а 50 лева (сжщо годишен и в вестникъ)—100 лева което се отнася турката, да се адр

2791
Турецъ, пл. Св. Недѣля
Богосл. ф-тетъ, Нар.

тария: За всички абонати ници, учители, частни лица и платими на два пжти); за б а единъ пжтъ); за 3 месе жбина (абонаментътъ е са -250 лева. III. Само „Църковенъ овна култура“—40 лв. Всичко, овенъ вестникъ“ и при Синодъ, Редакцията на „Ц. В.“.

Непомѣстени ръкописи не се връщатъ. Всички парични суми да се изпращатъ до Св. Синодъ. Обявления, само предплатени, се печататъ на последнитъ страници. Плащ се: 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за подписъ и за всѣка останала дума по 2 лева. Официалнитъ обявления на църковнитъ учреждения се изпращатъ направо въ Администрацията; частни обявления се приематъ и чрезъ агенциитъ — последнитъ получаватъ 30% отстъпка

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Основитѣ. — † Пловдивский Кирилъ.
2. Църквата и младежта. — Т. Николовъ.
3. Не е случайно. — Ст.
4. Заслужена почитъ — възпитателно поклонение. — Ибр.
5. Въ паметъ на загиналитъ за Родината.—Н. Хр. Петлешковъ.
6. Изъ духовната съкровищница на Църквата.
7. Бележки и отзиви.
8. Писма и дописки.
9. Официаленъ отдѣлъ.
10. Седмиченъ прегледъ на събитията.
11. Църковна и обществена лѣтопись: I. У насъ; II. Въ чужбина.
12. Обявления.

† Пловдивский Кирилъ.

Основитѣ.

„Когато сж разрушени основитѣ, какво ще стори праведникътъ?“
(Пс. 10, 3).

Всѣка сграда, за да уцѣлѣе, трѣбва да бжде изградена върху здрави основи. Колкото и да е величествена сградата, колкото и да е свѣтла, просторна, хубава, привлѣкателна и удобна, не сж ли и основитѣ здрави, върху нея всѣкога ще тежи угрозата да се провали. Какъвъ може да бжде животътъ на хората, които биха живѣли въ нея, щомъ непрестанно биха трѣпнали предъ мисълта, че цѣлото това величествено здание може да се срине въ непредвиденъ часъ?

Та и всѣка работа, каквато и да е тя, не може да разчита на успѣхъ, ако нѣма добри и издрѣжливи основи. Първомъ основитѣ трѣбва да се турятъ и то здраво, пкъъ подире ще може да се строи съ успѣхъ. Работа, която не започва съ нуждната сериозностъ отдолу, отъ основитѣ, а цѣлата тежестъ туря нейде по срѣдата на наченатото дѣло, не ще стигне до благополученъ край. Случайнитѣ успѣхи на нѣкои щастливи предприятия, започнати безъ здрава предварителна подготовка, безъ надеждна основа, не сж никакъ

насърдчителни, защото редомъ съ тѣхъ стоятъ много повече, неизчислимо повече пропаднали начинания, поради липса на устойчива и издрѣжлива основа.

Върху основитѣ се гради. Цѣлата тежестъ на постройката ще легне върху тѣхъ. Всѣки строителъ знае това. Знаятъ го и проститѣ майстори, които сж ни оставили вѣковни постройки, безъ да сж били запознати съ законитѣ на статиката.

Здравината на основитѣ зависи преди всичко отъ здравината на почвата, върху която се изграждатъ. Строи ли нѣкой на пѣсѣкъ? Сграда, построена на пѣсѣкъ, не ще уцѣлѣе (Мат. 7, 27). Пѣсѣкътъ ще се свлѣче и ще събори цѣлата постройка. Ако, обаче, почвата е здрава, и основитѣ ще могатъ да удържатъ постройката, стига самитѣ тѣ да сж изградени добре и съ достатъчна пресмѣтливостъ.

Върху разрушени пкъъ основи никой разуменъ човѣкъ не строи. Това е напразенъ трудъ. Порухенитѣ основи се разчистватъ и отново се застрояватъ, пкъъ едва следъ това се захваща строежътъ нагоре.

Какъ строимъ нашия животъ? Убедени ли сме, че основитѣ, върху които строимъ, лежатъ на здрава почва и сж здрави, за да издрѣжатъ нашия строежъ? Какъ строимъ държавата ние и всички други народи, които искатъ да издигнатъ здрава, силна, уредена, правова, социална и етична държава? Отде започва строежътъ — отъ основитѣ ли, или върху неизпитани основи строимъ нагоре? Тоя въпросъ ни се явява съ поразителна яснота, когато се замислимъ върху прѣстия строежъ на обикновения майсторъ.

Ние имаме стари основи на нашия животъ. Ако искаме да сме правдиви и искрени, трѣбва да признаемъ, че не винаги ни е било ясно, кои и какви собствено сж основитѣ, старитѣ основи на живота ни. За тѣхъ често говоримъ. Говоримъ за миналото ни, за идеалитѣ и силитѣ на възраждането, за устоитѣ на народната душа, и часъ по часъ се подканяме да върнемъ нашия животъ къмъ това минало, къмъ свежитѣ извори на неговитѣ сили, къмъ неизтощимитѣ потоци на народната добродетелностъ. И все пакъ не всѣкога ни е ясно, или поне не ни е съвсемъ ясно, въ какво се състои здравината на старитѣ основи на нашия животъ. Сжщо така, не можемъ напълно да се утешимъ, че тия стари и изпитани основи

сж добре оценени отъ всички. Нѣкои отъ строителитѣ, особено въ неотколещното минало, строеха по свой вкусъ, въ чужди за нашия битъ стилове, или се трудѣха да издигнатъ нови основи. Така, напр., въ областта на възпитанието и образованието се направиха много злополучни опити, поради което частъ отъ просвѣтенитѣ ни люде останаха безъ здрави основи, изградени на здрава родна почва. Отъ такива люде полезно обществено служение не може да се очаква. Не помалко отрицателни резултати се получиха и отъ политическитѣ школи у насъ, нѣкои отъ които дезориентираха политически народа ни, а други се мжчеха да му втѣлпятъ разбирания за живота и за обществото съвсемъ чужди за душата и за материалния и духовния битъ на българина.

Здравъ строежъ е възможенъ върху здрави основи на здрава почва. Такива основи сж народната душа, която може да удържи тежестта на една надстройка. Душата на народа е здрава чрезъ своитѣ морални сили, чрезъ своята вѣра, чрезъ добродетелта трудолюбие и обичята къмъ земята. Особено старателно трѣбва да пазимъ здравината на народната душа, като бдимъ да не отслабватъ народната вѣра, добродетелностъ, трудолюбие и родолюбие. Нѣма две народни души — едната на народа, който живѣе въ низинитѣ, а друга на просвѣтеното общество, което е по височинитѣ на обществения животъ или се стреми къмъ тѣхъ. Такава двойственостъ е гибелна. Две души — това сж два свѣта, които никога нѣма да се разбиратъ. А царство, раздѣлено на части, запустява (Мат. 12, 25).

Затова цѣлиятъ ни духовенъ и културенъ животъ трѣбва да се изгражда върху здравата основа на единната народна душа. Инакъ, безпочвената интелигенция ще обяви бранъ на народната душа, на всички, които не сж се откъснали отъ нея, и на всичко, което е израстнало изъ нея.

Основата на нашия животъ е народната душа. Ако упазимъ здравината на тая основа, ще можемъ съ успѣхъ да строимъ въ всички насоки на живота, ще можемъ да изградимъ и здрава държава. Допуснемъ ли основата да се разколебае, да се разслаби, да се заруши, ние излагаме на несигурностъ цѣлия строежъ. Какъ собствено ще издигнемъ една здрава държава, ако не е будно и дейно правозното съзнание, ако личната и обществената добродетелъ е доведена до призрачностъ, ако обезвѣряването е лишило гражданина отъ една по-висша оценка на живота, отъ едно животоразбиране, което не туря най-големата тежестъ на съществуванетоъ въ личното добруване? Какво би могло да стори най-добриятъ служителъ на обществото и държавата, човѣкътъ съ най-добритѣ намѣрения, най-свѣстниятъ и безкористенъ гражданинъ, ако основитѣ на живота сж порушени? Какво би успѣлъ да направи най-разумниятъ държавникъ, ако нѣма здрави основи, на които да изгради добрата държавна сграда, споредъ изискванията на разума и на добротестината? „Когато сж разрушени основитѣ, какво ще стори праведникътъ?“ (Пс. 10, 3).

Сега ние сме въ началния периодъ на единъ новъ строежъ: искаме и трѣбва да изградимъ нашата уголѣмена държава споредъ нови начала, за да бжде силна, вътрешно единна и могща, социално справедлива и културна. Това е пре-красно. Но първата ни грижа трѣбва да бжде

насочена къмъ основитѣ. Върху тѣхъ трѣбва да строимъ и да ги пазимъ отъ разрушителни влияния. Не сторимъ ли това, твърде е съмнително, дали ще успѣемъ въ това хубаво дѣло, което ни вдъхновява и изпълва съ добри надежди. Оставимъ ли основитѣ безъ внимание, не е сигурно, дали ползата отъ нашия вдъхновенъ строителенъ устремъ ще бжде голѣма. Това е проста истина. Но тѣкмо проститѣ истини най-често се пренебрегватъ. И, вмѣсто да се върви по пѣтя на проститѣ истини, трѣгва се по разни дълги, заплетени и научно усложнени и спорни пѣтища, за да не се стигне до желаната цель.

Да пазимъ нашитѣ основи на живота — ето този е първиятъ и най-важенъ дългъ на всѣко строителство. Върху тѣзи основи въ нашъ стилъ ще можемъ да изградимъ най-здравата сграда на нашия общественъ и държавенъ животъ.

Църквата и младежта.

(Единъ позивъ).

Ръководното тѣло на организацията „Бранникъ“ излѣзе тия дни въ печата съ единъ голѣмъ позивъ къмъ младежта, въ който излага задачитѣ на организацията, апелира къмъ патриотичното чувство у нея и зове младежитѣ да влѣзатъ въ организацията за обществено полезна и родолюбива дейностъ. Трезвомислитѣ българки и българи отъ всички категории и възрасти съ радостъ и възторгъ посрещнаха на времето създаванетоъ на тази организация, а съ такива радости и възторгъ посрѣщатъ и нейнитѣ дѣла. Защото, наистина, задачитѣ на „Бранникъ“ сж голѣми, патриотични и човѣчни — въ истински смисълъ на думата християнски. Ние имаме надеждата, че „Бранникъ“ ще пустне дълбоки корени въ нашето общество и че подъ неговото широко развѣто знаме ще се наредятъ всички честно мислещи и истински родолюбиви младежи. Може би, при създаващия се новъ редъ въ България — редъ на по-добъръ и по-честитъ животъ, редъ на вътрешна и международна правда, „Бранникъ“ ще има да играе голѣма и важна роля.

Обаче, тѣжно впечатление направи едно обстоятелство въ позива на „Бранникъ“. Въ него нѣма нито една дума за Църквата, за християнството, за религията, за Бога. А въ позива можеше и трѣбваше да се засегне религиозното чувство и да се спомене за Църквата, не само защото и религиознитѣ чувства и Църквата влизатъ въ обсега на голѣмитѣ задачи, които си поставя „Бранникъ“, но и защото Църквата е единъ отъ най-решителнитѣ фактори, чрезъ който „Бранникъ“ може по-лесно и по-бързо да разреши своитѣ специални задачи. Независимо отъ това, въ чл. 2, буква Д на създадения отъ „Бранникъ“ законъ за организацията на българската младежъ, изрично и ясно се говори за религията и религиозното чувство. Тоя членъ на закона опредѣля целитѣ на организацията, а точка Д гласи буквално така: „Приучава младежта къмъ скроменъ животъ и къмъ сурово, доблестно и смѣло изпълнение на дълга и развива у нея религиозенъ духъ и вѣра въ Бога“.

Е, добре, когато „Бранникъ“ излиза предъ обществото съ позивъ, въ който подчертава задачата на организацията, нали можеше и нали трѣбваше да се споменатъ и тия религиозни задачи?

Ние не се съмняваме въ това, че ръководнитѣ лица на „Бранникъ“ иматъ предвидъ религиознитѣ за-

дачи на организацията и че тѣ ще работятъ за осъществяване на тия задачи не само защото сж задължителни по силата на закона, но още повече и защото ръководнитѣ лица на организацията сж добри българи и съзнаватъ какво голѣмо значение има Църквата за поведението и живота на всѣки човѣкъ и, особено, на младежта. Обаче, въпросътъ е другъ: нужно е да се споменава името на Църквата и да се подчертаватъ религиознитѣ задачи наредъ съ другитѣ задачи на организацията, защото по този начинъ се напомнятъ религиознитѣ задължения на младежитѣ. Такива напомки отъ видно и авторитетно мѣсто сж голѣми приносъ за популяризиране на религията и говорятъ за привързаностъ къмъ родната Църква. Освенъ това, когато една голѣма, родолюбива и благородна организация, каквато е „Бранникъ“, говори и пише за религията и Църквата, това е значителенъ приносъ за разбиране и разчистване на създания отъ години предразсждѣкъ всрѣдъ значителна частъ отъ нашето образовано общество противъ религията и Църквата — на предразсждѣка, че религията и Църквата нѣмали и не могли да иматъ голѣмо и благотворно влияние на всѣкидневния практически животъ и че тѣ не сж едно отъ качества за културностъ. А просвѣтителитѣ и трезво мислещитѣ люде знаятъ много добре, че истината е тъкмо въ обратната посока — че ролята на св. Църква за практическия животъ е била винаги голѣма, голѣма е тя и сега, и може да бже още по-голѣма, особено въ една родолюбива организация, каквато е „Бранникъ“. За голѣмо съжаление, тоя никакъ неоснователенъ и съ нищо неоправданъ предразсждѣкъ е обхваналъ най-вече младежта, съ която „Бранникъ“ има работа, и той е не само прѣчка за по-бързото и по-лесното осъществяване задачитѣ на тази организация, но е и пакостенъ за поведението и за живота на младежта, а чрезъ младежта и за живота на обществото и народа.

Щомъ „Бранникъ“ е нова и голѣма организация на българскитѣ родолюбиви младежи и щомъ тази организация ще се различава отъ по-раншитѣ младежки организации, бацитѣ и майкитѣ на българскитѣ деца биха желали да видятъ това ново и въ религиозния духъ, който трѣбва да бже ясно подчертанъ въ идейния животъ и въ дейността на организацията. Това желае още повече и св. Църква, която счита основателно българскитѣ младежи като нейни любими чедра, за които тя се е грижила и продължава да се грижи съ предана и света любовъ.

Като исказваме задоволството си отъ позива на „Бранникъ“ и като пожелаваме плодотворна дейностъ на организацията и на всички нейни водачи, подчертаваме нуждата и искаваме пожелание тия водачи да отдаватъ въ своята дейностъ по-голѣмо внимание и на св. Църква, защото нейното име и срѣдствата ѝ иматъ чудотворна сила за създаване на силни характери, богати сърдца, цвѣтящи души, красивъ животъ и чиста, предана, незаинтересована, всеотдайна любовъ, отъ каквато се нуждае България и българитѣ по градове и села.

Т. Николовъ.

Всѣки заемъ е едно ангажиране на бждещето, и когато това ангажиране е разумно, то донася само добри резултати за настоящето и за бждещето. Такъвъ е сегашниятъ държавенъ заемъ.

Не е случайно.

Нѣкои се очудватъ, че болшевишкитѣ водачи сж решили да се обърнатъ съ молитва къмъ Бога, за да изпросятъ Неговото благословение върху своето оржие. Какъ е възможно, казватъ, такива едни прононсирани безбожници да се обръщатъ и да търсятъ помощта на Бога, Чиего съществуване тѣ отричатъ? Какъ е възможно дяволътъ да прибѣгва до съдействието на Бога? Но тукъ нѣма нищо чудно, споредъ насъ. Напротивъ, всичко тукъ е толкова естествено и тѣй логично! Всичко това е напълно въ духа на болшевишката идеология. Такава е била винаги стратегията и тактиката на дявола — въ критически моменти да минава за набоженъ, за по-голѣма сигурностъ въ изкушението да се облича въ невиннитѣ и свѣтли одеяния на синоветѣ Божии и, въобще, да прикрива своята отвратителна сжщность. Нали той е лъжешъ искони и баща на лъжата? Нѣма нищо чудно и въ драматичния жестъ на болшевишката, който той прави предъ откритата се предъ него пропасть. Това е единъ напълно закономѣренъ актъ — въ духа на неговата сатанинска логика. Нали тукъ всичко е позволено, щомъ служи на крайната целъ? Въ случая се кае за спасяване кожата на болшевишката, за минаване на моста отъ страна на циганина. Какво струва на болшевишкитѣ цигани да палатъ свѣщи, докато минатъ моста? (Ще го минатъ ли?) Комунистическия моралъ всичко позволява, щомъ е отъ интересъ за комунизма¹).

Но има и друго едно обстоятелство, което хвърля свѣтлина върху нелогичия нагледъ жестъ на болшевишкитѣ водачи. Това е обстоятелството, че, въ прѣки всички свои усилия, болшевишкитѣ атеизъмъ не можа да дупне корени въ народнитѣ маси. Пасивната (намѣста и активна) съпротива на тѣзи маси срещу болшевишкитѣ безбожнически изстѣпления и напѣни се оказа несъкрушима. Това е, собственно, единствената духовна сила, предъ която болшевишкитѣ капитулира идейно много преди сегашната си политическа, военна и въобще окончателна капитулация. Сега болшевишкитѣ властници трѣбва да правятъ отстъпки на маситѣ, защото тѣ твърде много имъ трѣбватъ.

Че рускиятъ народъ съ неизчерпаемата си християнска енергия успѣ да устои срещу идейнитѣ и героистически напори на болшевишката, ни показватъ много факти. Ще споменемъ само нѣкои, изнесени въ хубавата статия на Ф. Е. Мелниковъ, единъ квалифициранъ борецъ противъ болшевишката противорелигиозна пропаганда, статия, печатана въ бр. 8—9, 1941 г. на сп. „Православная Русь“.

Прекаралъ подъ игото на съветитѣ повече отъ тринадесетъ години, казва Мелниковъ, азъ имахъ възможностъ не само да следя идейната и практическа борба на болшевишкото безбожие съ религията, особено ожесточена по отношение на християнската религия, но и да участвувамъ като активенъ борецъ противъ нея, като защитявахъ, споредъ силитѣ и възможноститѣ си, въ съветскитѣ условия, Христовата вѣра, таинства и богослужение. Съ усърдно внимание тогава азъ четѣхъ и прочитяхъ всички излизаци безбожнически списания, вестници, книги, брошури и листове, като се стараехъ да проникна въ духа и сжщността на безбожието, да зная и да разбира всички негови основи и изводи. Тази гнусна литература ме възмушаваше и сжщевременно ме радваше. Възмущаваше ме нейниятъ тонъ и стилъ, кощунствата и подигравкитѣ ѝ, нейнитѣ клевети, безсрамни

¹) Гл. Б. п. Стоименовъ. Комунистическия моралъ. София. 1933 год.

лъжи и измислици, цѣлото нейно сквернословие и скверномислие, нѣмащи равни на себе си. Радваше ме нейното безсилие, нищожностъ и пустота.

Кого можеше да съблазни и увлѣче тази литература? Само невежественитѣ маси, само озлобенитѣ врагове на религията, само отровеното отъ марксизма работничество. Твърдитѣ вѣрващи селяни не се поддаваха на тази литература. Странѣха отъ нея и полуинтелигентнитѣ, и полуатеиститѣ. Водачитѣ на съветското безбожие се опитваха да оправдаятъ своето безсилие. Твърде известниятъ агитаторъ В. Сарабьяновъ писа още въ 1923 г.: „Трѣбва да предупредимъ читателя, че по много въпроси на религията ние, марксиститѣ, нѣмаме още окончателно становище.“¹⁾ Той упрѣква младитѣ агитатори, че тѣхнитѣ методи за борба съ религията не постигатъ своитѣ цели. „Повечето отъ младитѣ противорелигиозници се ползватъ отъ съвсемъ непостигащия своята целъ методъ: да избличаватъ поповетѣ въ неправилно тълкуване на Евангелието . . . Тактически този методъ е негоденъ, понеже поповетѣ знаятъ по-добре текстоветѣ на Евангелието, отколкото 99⁰/₁₀₀ отъ антирелигиознитѣ, и въ отговоръ на единъ текстъ ше привелатъ десетъ други.“²⁾ Още до създаването на Съюза на воинстващитѣ безбожници (СВБ), Московскиятъ партиенъ комитетъ издаде заповѣдъ до всички свои органи, да не се наематъ да водятъ спорове съ поповетѣ и въобще да не ги допускатъ на диспути. Идейното проваляне на атеизма още тогава напълно пролича.

Следъ това бѣ създаденъ споменатиятъ съюзъ. Но идейно и той не можеше да даде нищо на безбожието. Самиятъ баща и ръководителъ на този съюзъ, Ярославски, нѣколко години следъ основаването на Съюза, заяви, че дори „Комсомольская Правда“ (органъ на комунистическата младежъ) обявилъ за реакционна и опортюнистична идеята за замѣна на религиозната идея съ социалистическата.³⁾ Самъ този комсомолски органъ обясняваше „слабото участие на комсомола въ антирелигиозната работа съ това, чо методитѣ на работа и грѣшкитѣ въ антирелигиозната пропаганда и въ разбирането на нейнитѣ задачи отблъскватъ младежта.“⁴⁾ Затова мнозина агитатори открито признаваха, че безбожническата пропаганда не е въ упадателно, а въ отбранително положение. „Стана вече обикновено“, казва антирелигиозникътъ Костицинъ, „да се говори за нашата слабостъ, за настѣпването на врага, за милиони младежи, обхванати отъ сектантски и попски организации. Съ странно удоволствие се подчертаватъ и преувеличаватъ нашитѣ слабости, но не се правятъ решителни изводи“. „Къмъ какво се свежда нашата активна антирелигиозна работа“ — и отговаря: „Тя може да се охарактеризира съ една дума — *отбрана*. Когато Църквата започва да празнува Рождество, ние бързаеме да организираме противодействие и сме принудени да устройваме увеселения въ днитѣ на религиознитѣ празници, за да отвлѣчемъ младежта отъ църквата и отъ сектитѣ. Когато на една фабрика или въ едно село започнатъ да се събиратъ срѣдства за църквата, комсомолътъ се залавя за противодействаща работа. Отъ какво обикновено изхождаме ние, когато защитяваме лозунгитѣ на антирелигиозното възпитание въ училището? — Отъ това, че единъ голѣмъ процентъ отъ учащитѣ се е обхванатъ отъ религиозни влияния. Въ всички участъци — отбрана. Врагътъ настѣпва. Въ негови рѣце е инициативата, а ние се отбраняваме, при

това, не винаги съ успѣхъ.“¹⁾ Това е едно твърде характерно признание за антирелигиозната пропаганда въ СССР. И това е при положението, че нито едно листче не може да бѣде напечатано въ защита на религията! Но какво ли би останало отъ безбожието, ако въ СССР имаше свобода на словото и печата?

Отъ 1929 г. започна новъ походъ противъ религията. Започнаха нови арести и разстрелвания на духовни лица, закриване на църкви, бѣ засилено антирелигиозното възпитание въ училищата, въ антирелигиозната пропаганда бѣха привлѣчени всички интеллигентни сили. Но всичко това, все пакъ, не даде идейно тѣржество на безбожието.

Въ сѣщата година централниятъ съветъ на СВБ организира анкета за качествата на антирелигиозната литература. Тази анкета констатира нейната негодност.²⁾ Констатира още, че антирелигиозната литература се ползува съ голѣмо внимание отъ страна на духовнитѣ лица.³⁾ Тѣ ловко използватъ тази литература противъ безбожието.⁴⁾

Всички сж недоволни отъ качеството на антирелигиозната литература. Известниятъ безбожникъ Олещукъ казва: „Антирелигиозната литература, п устната презъ последнитѣ две години, има доста низъкъ качественъ уровень . . . Едни и сѣщи теми, едни и сѣщи автори“⁵⁾. Сѣщото нѣщо констатира и Вишицки и Левинъ.⁶⁾

Споредъ думитѣ на Олещука, „антирелигиозната, повърхностна, шаблонна пропаганда престава да увлича маситѣ“, и самитѣ безбожници „още не сж се издигнали до уровня на въпроситѣ, които трактува философията“. Въ областта на атеизма трѣбва да има „дълбочина и сериозностъ на знанията“⁷⁾. Но нищо подобно въ антирелигиозната литература нѣма. Нѣщо повече. Обикновено агитаторитѣ-безбожници сж фалшификатори. „Тѣ сж способни на груба фалшификация. Въ тѣхнитѣ речи нѣма научна добросѣвѣстностъ“. Тѣ „не се спиратъ предъ изопачаване на цитати и цѣли учения“, „натрапватъ очила“, „клеветятъ“. За тѣхъ може да се каже: тежко и горко, когато обущарѣтъ започне да прави мекици“. Тѣ сж „невежи“, „простаци“, „ловки жонгльори“, „други на тѣхно мѣсто биха потънали въ земята отъ срамъ“⁸⁾. Ето, значи, какъ охарактеризиратъ себе си безбожнитѣ!

Оттогава изминаха повече отъ десетъ години. Презъ това време азъ нѣмахъ възможностъ да следя безбожническата литература въ СССР. Но наскоро ми попаднаха нѣколко броя отъ „Безбожникъ“ и „Антирелигиозникъ“ за 1940 г. И какво? Азъ виждамъ, че съветската противорелигиозна литература не се е подобрила презъ тѣзи 10 години. Тя даже е станала още по-безсѣдържателна и по-долнокачествена. И тукъ сѣщитѣ оплаквания, както преди 10—15 години: ние сме въ отбрана, вѣрващитѣ се засилватъ, нашитѣ агитатори сж простаки и пр. Въ една уводна статия на „Антирелигиозникъ“ четемъ: „Районнитѣ съвети се боятъ отъ вѣрващитѣ люде. Боятъ се да не ги поставятъ вѣрващитѣ на тѣсно съ своитѣ въпроси. Особено ярко това пролича въ харковската организация на СВБ, въ горския пунктъ С. Тамъ вѣрващитѣ затрупали агитаторитѣ съ въпроси и насмѣшки. Въ резултатъ на това партийниятъ организаторъ на горския пунктъ казалъ: „Вече нѣма да водимъ беседи съ тѣхъ. Елате вие самитѣ да ги просвѣщавате“. „Антирелигиозникъ“

¹⁾ „Антирелигиозникъ“. № 2. 1929 г. Стр. 61.

²⁾ „Антирелигиозникъ“. № 8, 1929 г. Стр. 77—79.

³⁾ Пакъ тамъ. Стр. 79.

⁴⁾ „Подъ знаменемъ марксизма“. 1930 г. № 5. Стр. 60.

⁵⁾ Пакъ тамъ.

⁶⁾ Пакъ тамъ. № 1. Стр. 30.

⁷⁾ „Подъ знаменемъ марксизма“. № 5. Стр. 59.

⁸⁾ Пакъ тамъ. № 1. Стр. 15, 19, 20, 21, 23, 25, 32.

¹⁾ В. Сарабьяновъ. Объ антирелигиозной пропагандѣ. Москва. 1923 г. Стр. 38.

²⁾ Пакъ тамъ. Стр. 63.

³⁾ „Антирелигиозникъ“. 1929 г. № 7. Стр. 15.

⁴⁾ Пакъ тамъ.

добавя: „Трѣбва да кажемъ, че това е едно тежко признание: съществува организация за работа срѣдъ вършателите, а се бой отъ тази работа, и затова се отказва да я води.“¹⁾

Наистина, „тежко признание“. Почти четвъртъ въкъ върлува съветското безбожие въ обширна Русия. Чрезъ насилието постигна много: покри страната съ трупове и развалини. Но идейно то си остана безсилно, защото е безбожие, т. е. *безъ* Бога, *безъ* разумъ, *безъ* свѣтлина, *безъ* истина. Водачитѣ на съветското безбожие окончателно сж разочаровани отъ своитѣ антирелигиозни агитатори-специалисти и искатъ да ги замѣстятъ съ хора на науката. „Главната сила въ редоветѣ на тѣзи кадри“, казва „Антирелигиозникъ“, трѣбва да бждатъ не нѣкакви „специ-антирелигиозници“. Мнозина отъ тѣзи прословути „специ“ се оказватъ въ сжщностъ малообразовани люде, които нищо както трѣбва не знаятъ. Цѣлата имъ „ерудияция“ се свежда до нѣколко популярно-научни брошури, съдържащи бледи сведения за гуй, онуй“²⁾ А въ реда на тѣзи „специ“ стоятъ „стѣлбоветѣ на атеизма“ — Степановъ — Скворцовъ, Логиновъ, Сарабяновъ, Гуревъ, Майманъ, Ярославски.

На какво се надѣза безбожническата пропаганда? — На науката. Но на нея тя се надѣваше и преди. Всички генерали на безбожието, обаче, си счупиха главата о нея. Тя се оказа неблагонадежденъ съюзникъ на атеизма.³⁾

Не е случайно, значи, обръщането на водачитѣ на безбожието въ СССР къмъ представителитѣ на църквата за помощъ. Това е напълно въ духа на тѣхната идеология, но то сжщевременно е и едно красноречиво доказателство за капитулацията на тѣхното дѣло.

Ст.

Заслужена почитъ — възпитателно поклонение!

Въ ранно утро на златиста есенъ, на 11 октомври т. г., Ректоръ, учители, възпитатели и 300 души ученици отъ Софийската духовна семинария се отправиха за село Банкя—тиха, приятна и лѣчебна съ вода и въздухъ котловинка въ залесенитѣ поли на родния Люлинъ. Съ влака за половинъ часъ прорѣзахме Софийското поле, обезлюдено отъ работливия селянинъ и неговитѣ животни, освободено отъ плодоветѣ на лѣтната си бременостъ, потънало въ тишина, покой и надежда, прошарено отъ разорани угари, покрито съ позлатена трева и листа, като вѣнецъ за плодородието му, и стигнахме въ Банкя. Шепя служебни лица и курортисти на гарата бѣха изненадани отъ внушителната група, стойка и редици на духовнитѣ бранници. Въ войнишки строй и съ маршови пѣсни, начело съ родното и семинарското знаме, групата се отправи къмъ селския храмъ—малкъ, но гиздавъ Божий домъ по архитектура и художество: примѣренъ плодъ и паметникъ на щедъръ дарителъ и на ревностенъ клирикъ! Тукъ се даде почивка и свобода за около два часа за да се разгледа селото и курортътъ.

Въ строй и съ маршове къмъ 11 часа се опжихме къмъ селскитѣ гробища, които се намиратъ на възвишена рѣтлинка на северъ отъ гара Банкя — тукъ, въ вѣчно братско съседство е и гробището на почина-

литѣ отъ рани германски храбреци, положили живота си за честта на Райха, за правото на онеправданитѣ и за свободата на братята ни роби! Гробището е поучителна картина на нѣмски вкусъ и трудъ, на почитъ къмъ мъртвитѣ и вѣра въ отвѣдното — оградено съ малки кипариси, украсено съ скромни кръстове, насладено съ цвѣта и заселено съ 50 гроба въ войнишки редъ, спретнатостъ и еднообразие. Ученицитѣ въ редици образуваха шпалиръ около гробището — центърътъ бѣ заетъ отъ хориститѣ. Вътре, задъ всѣки гробъ и кръстъ, застава по единъ семинаристъ съ букетъ отъ най-хубави цвѣта изъ семинарския паркъ. При най-прѣсния гробъ застава семинарската колегия и дошлитѣ официални лица. Точно въ 11 часа пристигна отъ столицата и помощникътъ на германското военно аташе оберлейтенантъ Заидлицъ. Тукъ бѣха вече представителитѣ на мѣстнитѣ власти, придружени отъ жители на селото.

Около това време започна заслуженото и възпитателно чествуване на геройскитѣ останки на германскитѣ храбреци—поклонението на 50-тѣ гроба: 50 светини на саможертвата, 50 свѣтилници на родолоубието и 50 жертвеници на любовта! Въ началото голѣмиятъ семинарски хоръ, подъ ръководството на преподавателя г. Георги попъ Василевъ, изпѣ химнитѣ на Райха и на германскитѣ воини, народния ни химнъ и химна на Н. В. Царя. Следъ това Негово Високопреподобие архимандритъ Николай, ректоръ на семинарията, държа речъ, която завърши съ резюме на нѣмски — съ хубави думи и силни чувства той обрисова свѣтовната мисия на велика Германия и великото дѣло на нейнитѣ славни бранници. Следъ него шестокласникътъ Любенъ Поповъ произнесе кратко слово — съ рѣдко вдъхновение и отбрани мисли, той разкри основата, смисъла и целта на саможертвата, въплотена въ 50-тѣ гроба на Хитлеровитѣ витязи. Следъ него ученикътъ Никола Кожухаровъ декламира стихотворението „Германия“, отъ Кирилъ Христовъ — декламацията по сила, мисли и чувства едва не стресна и гробоветѣ! Четвърти говори шестокласникътъ Павелъ Скакуновъ—той произнесе съ въодушевление стихотворение на нѣмски, подъ заглавие „На падналия“. Следъ панегирицитѣ и стихотворенията Ректорътъ положи върху последния гробъ разкошенъ букетъ отъ името на учителската колегия; трима ученици поставиха върху сжщия гробъ голѣмъ и хубавъ вѣнецъ отъ името на ученицитѣ, съ кратка възхвала на нѣмски отъ ученика Димитъръ Узуновъ; следъ това други 50 ученика поставиха букетъ на всѣки гробъ; накрай хорътъ изпѣ „вѣчная память“ на колѣне, при мистична тишина, овлажнени очи и раздвижени сърдца и духове. Като заключение на поклонението ученицитѣ, въ бодря стѣпка и добъръ редъ, дефилираха предъ военния представителъ на Райха, Ректора и учителитѣ. Помощникъ-аташето, трогнатъ отъ всичко, сърдечно благодари на Ректора, учителитѣ и ученицитѣ за милоото внимание къмъ германскитѣ войници и си отпжтува за столицата.

Отъ гробището поклонническото шествие се върна пакъ въ селото. Тукъ бѣ организиранъ скромненъ обѣдъ за колегията и ученицитѣ. Следъ земната трапеза и законна почивка, голѣмото семинарско семейство се отправи за Божия домъ, за да се приобщи и съ трапезата на духа — въ селския храмъ се отслужи възкресна вечерня. Когато слънцето скри лжчитѣ си, екскурзиантитѣ напуснаха вѣчния градъ на германскитѣ герои и котловинката на българската Витезда. При падналъ вече здрачъ — групата слѣзе на Софийската гара. Отъ тукъ, въ маршировка и съ пѣсни, учени-

¹⁾ „Антирелигиозникъ“ 1940 г. № 8—9, Стр. 2.

²⁾ Пакъ тамъ. Стр. 4.

³⁾ Гл. „Антирелигиозникъ“, 1940 г. № 10—11 Стр. 75.

цитъ се запжтиха към семинарията, като пжтьомъ се спрѣха предъ Германската легация и изпѣха химна на Райха. Семинарскиятъ домъ отвори дверитѣ си и прие чедата си, уморени тѣломъ и насладени духомъ, за да имъ даде заслужена подкрепа и отиди. Така завърши този сжботенъ день — день на покойнитѣ и день на поука!

Ибр.

Въ паметъ на загиналитѣ за Родината.

Четемъ въ брой 3(262) отъ 30. IX. 1941 год. на „Просвѣтно единство“: „Учителитѣ при народното първоначално училище „П. Парчевичъ“ въ с. Сѣкирово, Пловдивско, поставихме въ училищното здание паметна плоча за падналитѣ сѣкировци, скромна по материалнитѣ срѣдства, които ни струва, — защото скромни сж и материалнитѣ ни възможности, — но ценна по вложеното съдържание въ нея. Изработена е отъ колегата ни Димитъръ Узуновъ. Осветена много тържествено съ участието на представители на армията, училищни власти, духовенство и всички селяни, тя днесъ краси училището ни и е светиня за ученици и всички жители на селото. Тукъ майки се молятъ за свидни чеда, вдовици изплакватъ наболѣлата си душа, деца се хвалатъ съ своитѣ дѣди.

Традиция е, всѣки недѣленъ день да се прави отъ населението заупокойна молитва за падналитѣ въ войнитѣ.

А резултатитѣ, получени чрезъ скромната плоча за събуждане и запазване духа на българина въ малкитѣ деца, сж повече отъ очакванитѣ. Паметята на борцитѣ герои е вече единъ култъ, а смъртъта имъ е идеалъ за децата.

Въ деня, когато Родината ще има нужда отъ помощята имъ, тѣ съ своята всеотдайностъ ще се покажатъ достойни потомци на герои, ще покажатъ, че и тѣ сж истински българи.

Колеги, поставете въ всѣко училище такава плоча. Съ това ще изпълните единъ дългъ къмъ героитѣ и къмъ поколѣннията!

Съ този позивъ къмъ родното учителство завършва Ст. Ковачевъ своето съобщение въ „Просв. единство“. Надѣваме се, че позивътъ ще намѣри съчувственъ отгласъ въ учителскитѣ редове, пѣкъ ние искаме да кажемъ тукъ нѣкоко думи за похвалното и родолюбиво дѣло на учителитѣ въ село Сѣкирово, Пловдивско. . .

* * *

Отъ Освобождението насамъ народътъ ни води нѣколко войни, за да се събере българската света земя, както е било издревле, за да се освободи и обедини цѣлокупниятъ български народъ подъ единъ държавенъ скиптеръ.

И въ всички тия войни Богъ все е дарявалъ победа на родното воинство, понеже то се е дигало на бранъ за правда и свобода. Въ никоя война народътъ ни не е ламтѣлъ за педя чужда земя, воювалъ е само за своята родна света земя и за свободата на роднитѣ си братя.

И тѣкмо за това, че все е бивалъ победителъ въ освободителнитѣ войни, които е водилъ, българскиятъ народъ е бивалъ призоваванъ на сждъ отъ голѣми и малки, отъ близки и далечни държави, които отричали на народа ни правото да бжде освободенъ и обединенъ.

Понеже имаше дълбока Божия правда въ освободителнитѣ войни и усилия на мъжествения нашъ

народъ, Богъ отреди, штоо скжпи кжтове отъ родната земя да се прибератъ въ пазвитѣ на общата майка — Родина, да се видятъ осѣнени отъ светото сияние на старославния царски престолъ, заемавъ въ тия чудни дни и години тѣй достойно и тѣй мъдро отъ Н. В. Борисъ III, действително Царъ Обединителъ на българитѣ, съ помощята на победоносното воинство на великитѣ наши съюзници Германия и Италия, безъ да бѣ потрѣбно да се пролива скжпа народна кръвъ.

И дойде тържеството на българската правда като награда за минали борби и като признание на историческа правда.

Ала онова, що сж извършили учителитѣ отъ с. Сѣкирово, обладава дълбоко символично значение. Когато майки предъ паметната плоча се молятъ за свидни чеда, дали живота си за свободата на родни кжтове и на родни братя; вдовици изплакватъ наболѣлата си душа по скръбенъ споменъ за вѣрни спжтници и закрилници въ живота, сложили юнашки кости въ велика народна бранъ; деца минаватъ всѣки часъ край паметната плоча, па прочитатъ върху нея имената на мили дѣдовци, незамѣними бащи, чичовци и багювци, а въ недѣленъ день всички въ молитвено смирение молятъ Бога да дарува покой за ратоборния духъ на скжпи покойници — всичко това става въ духовно общение съ безсмъртния образъ на България, общата и чадолюбива Майка-закрилница на себеподдайни синове, за които смъртъта за нейната свобода е драговоленъ и сърдеченъ даръ, поднасянъ безъ страхъ и безъ трѣпки. . .

И това поклонение предъ паметята и подвига на падналитѣ за Родината буди особени чувствуваня у всички, които въ въображението си съзерцаватъ и образа на Родината, и подвига на бойцитѣ, живи починали за нейната добротина.

И понеже това поклонение се извършва тѣй често, па ще трае и въ поколѣнния наредъ, то буди у поклонницитѣ нови представи и нови идеи, па всагда у тѣхното съзнание нови навици, въ сърдцето имъ пориви за саможертва предъ олтара на вѣковѣчната Татковина, когато тя се види въ изпитания.

Тѣй службата на училището въ с. Сѣкировци се сближава така тѣсно съ службата на родната Църква, която безобоязнено и въ най-тежки дни призовавала е и призовава своитѣ духовни чада въ молитвено общение да просятъ отъ Бога Всеподателя закрила и добро за родъ и Родина.

Ето, мислимъ ние, каква боговъдъхновена мисълъ сж имали учителитѣ въ селото, за което е дума, когато сж поставили въ училището паметната плоча, която символизира тѣй чисто полвига и саможертвата за родната свобода. Дано тѣхниятъ примѣръ бжде последванъ отъ други и много наши селища.

Н. Хр. Петлешковъ.

Въ времена на уголѣмени държавни нужди, като днешнитѣ, заемитѣ даватъ възможностъ тѣзи уголѣмени нужди да бждатъ удовлетворени по-леко, въ повече време и отъ повече поколѣнния. Такива разумни заеми, посрещнати разумно и разумно използвани, даватъ възможностъ за по-леки и справедливи сегашни данъци.

Изъ духовната съкровищница на Църквата.

Св. Кръщение.

Отъ св. Кирилъ Иерусалимски.

Едва встѣпили, вие съблѣкохте отъ себе си хитона, съ което видимо изобразихте, че „събличате ветхия човѣкъ заедно съ дѣлата“ (Кол. 3, 9). Като съблѣкохте дрехитѣ си, вие останахте голи, подражавайки въ това на съблѣчения Христа на кръста, Който въ такава състояние „отне силата отъ начала и власти, и явно ги изложи на позоръ и на кръста възтържествува надъ тѣхъ“ (Кол. 2, 15). Наистина чудно дѣло! Вие бѣхте голи предъ погледитѣ на всички и не се срамувахте, защото действително се уподобихте на първосъздадения Адамъ, който билъ голъ въ рая и не се срамувалъ (Бит. 2, 25).

Следъ като се съблѣкохте, вие бѣхте помазани съ заклинателенъ елей отъ горнитѣ коси на главата до нозетѣ, и станяхте съучастници на добрата маслина — Исуса Христа; защото, отсѣчени отъ дивата маслина и присадени на добрата маслина, вие станяхте участници въ елея на истинската маслина. Знакъ за това участие е заклинателниятъ елей. Както духоването на светиитѣ и призоваването на Божието име, подобно на силенъ пламъкъ, изгаря и прогонва демонитѣ — така и заклинателниятъ елей, съ молитва и призоваване на Бога, добива такава сила, която не само изгаря и заличва следитѣ на грѣха, но изгонва и всички невидими сили на лукавия.

Следъ това вие бѣхте въведени въ светата купель на Божественото кръщение, както Христосъ отъ кръста билъ носенъ за приготвения Му гробъ. Всѣки отъ васъ бѣше запитанъ: върва ли въ името на Отца и Сина и Светаго Духа? Произнесохте вие спасителното изповѣдание, потопихте се три пѣти въ водата и пакъ излѣзохте изъ водата — съ това изобразихте тридневното погребение на Христа. Реченото отъ Соломона по другъ случай подхожда да се каже и вамъ: има „време да се родишъ, и време да умрешъ“ (Екл. 3, 9). Това за васъ има обратно значение: вие имате време да умрете и време да се родите — едновременно вие извършихте и едното и другото.

Никой да не мисли, че кръщението е благодать само за прошка на грѣховетѣ а не едновременно и осиновление, както е било Йоановото кръщение, което е опрощавало само грѣховетѣ. Напротивъ — вземаемъ тѣкмо, че то, както служи за очистването на грѣховетѣ и предава дара на Св. Духъ, така служи и за върно изображение на Христовитѣ страдания. Слушай за това Павла: „Или не знаете, че всички ние, които се кръстихме въ Христа Исуса, въ Неговата смъртъ се кръстихме? И тѣй, ние се погребяхме съ Него чрезъ кръщението въ смъртъта, та, както Христосъ възкръсна отъ мъртвитѣ чрезъ славата на Отца, тѣй и ние да ходимъ въ обновенъ животъ“ (Римл. 6, 3—4).

Моля ви да запазите всичко речено въ паметъта си, та да мога азъ недостойниятъ да кажа за васъ: обичамъ ви, защото „ме помните за всичко и държите преданията тѣй, както съмъ ви ги предалъ“ (I Кор. 11, 2). Силенъ е Богъ, Който ви представи като оживѣли отъ мъртвитѣ“ (Римл. 6, 13), да ви дари и „да ходите въ обновенъ животъ“ (Римл. 6, 4).

Отъ руски — Ибр.

БЕЛЕЖКИ И ОТЗИВИ.

Да не пишемъ за нѣща, които не разбираме.

Отъ известно време стариятъ гимназиаленъ учителъ по математика г. Благой Димитровъ, известенъ съ своето пламенно родолюбие, е почналъ, макаръ и на преклонна възраст (вече 85-годишенъ), сегизъ-тогизъ да пише въ подлистници на в. „Миръ“ бележки на всевъзможни теми. Въ единъ отъ последнитѣ броеве на тоя вестникъ той излиза съ такива бележки на разни теми, но вече, както самъ се изразява, „богословски, а не топонимни“. Колкото, обаче, нѣкъде той изглежда силенъ и убедителенъ въ разсужденията си по разни свѣтски въпроси, особено въ историческитѣ си спомени, толкова е слабъ и неинтересенъ съ бележкитѣ си на духовни теми (особено пѣкъ, като превежда или тълкува библейски стихове), понеже е съвсемъ неподготвенъ да борави съ библейска материя.

Тѣй, напримѣръ, за еврейската дума *алилуия*, която цѣль свѣтъ отъ памти-вѣка превежда: „хвалете Господа“, г. Д-въ твърди, че била арабска (илияла) и трѣбвало да се преведе: „единъ си, Боже“. Думата пѣкъ „ликъ“ въ славянския стихъ: „*Хвалите Его въ тимпанъ и лицъ*“ (хвалете Го съ тимпанъ и хоръ) била турска — произлязала отъ „еликъ“ (наржчникъ) и означавала музикаленъ органъ, поради което стихътъ трѣбвало да се преведе: „Хвалете Го съ дайрета и чампари“, като тая поправка се нанесе, разбира се, въ всички преводи на Библията. Тукъ той съвсемъ забравя, че Св. Писание първоначално не е било написано на славянски езикъ, и славянската Библия не е първообразниятъ библейски текстъ, по който могатъ да се провѣрватъ разнитѣ преводи. Въ първоначалния еврейски текстъ, обаче, както и въ всички преводи, въ случая не се говори за никакви *чампари*, а за ликувания, тържества, поради което въ славянската Библия и стои думата „ликъ“, а въ българската — „хоръ“. Трѣбва авторътъ да има предвидъ и това, че, ако се върви по тая логика, ще трѣбва и *Адамъ*, името на първия човѣкъ, да се смѣтне за турска дума, понеже „адамъ“ на турски днесъ значи човѣкъ. И ще се дойде до куриоза, че първиятъ човѣкъ едва ли не е билъ швейцарски турчинъ, макаръ нѣкои упорито да твърдятъ, че билъ правъ сърбинъ.

Вѣрни сж думитѣ на св. ап. Павелъ, че неподготвениятъ чрезъ духовна просвѣта човѣкъ не може да разбере и възприеме божественитѣ работи: за него тѣ сж безумство (I Кор. 2, 14). Така и г. Бл. Димитровъ, непознавайки духовнитѣ въпроси, въ много мѣста на разнитѣ библейски преводи вижда безсмислици, като вини за това преводачитѣ.

Тѣй, напримѣръ, стихъ 26 на 103 псаломъ (*Сие море великое и пространное... Тамо корабли преплаваятъ, змій сей, егоже создалъ еси ругатися ему*) въ всички Библии е преведенъ: „А това велико и пространно море... Тамъ плаватъ кораби, тамъ е левиатанътъ, който си създаде да играе въ него“. Г-нь Д-въ, обаче, настоява последната частъ отъ тоя стихъ да се преведѣла на български: „Тамъ плуватъ кораби — тѣзи змии, които си създаде да се подиграватъ съ него“, като се чууди откъде изскочилъ, както въ протестантската, тѣй и въ синодалната Библия, *левиатанътъ*, създаденъ да се подиграва съ морето. И, за да оправдае своя пре-

водъ, той пояснява, че нѣкогашъ носѣтъ на всѣки корабъ билъ снабденъ отъ дветѣ си страни съ змии (1), и фразата „зміи сей“ означавала кораба, който, като цепѣлъ морската вода, се подигравалъ съ морето. По всѣка вѣроятностъ, авторътъ не щѣлъ да пише подобни нѣща, ако бѣ прочелъ 40-та и 41-ва глави отъ книга Иовъ, дето се дава подробно описание на *левиатана* — грамадно водно животно, на грѣцки наречено *драконъ*, а на славянски — *зміи*.

Но особено е смѣлъ и рѣзъкъ г. Д-въ, когато като нѣкой върлъ рационалистъ се опитва да отрече действителността на нѣкои библейски чудеса, виждайки въ описанието имъ само поетични фигури, или, както самъ се изразява, *риторика*.

Така, св. царь Давидъ въ 113 псаломъ, съ думитѣ: *Море видѣ и побѣгна, Иорданъ возвратися вспякъ* (морето видѣ и побѣгна, Иорданъ назадъ се върна) описва дветѣ велики и преславни чудеса, които Богъ извършилъ за еврейтѣ следъ излизането имъ отъ Египетъ: отворилъ за тѣхъ пътъ презъ Червено море и презъ рѣка Иорданъ и ги провелъ като по сухо. А новиятъ богословъ-екзегетъ г. Д-въ смѣта за „патентована безсмислица“ буквалния преводъ на тоя стихъ, понеже въ него „риторически“ се говорѣло за морски отливъ и за пороище на Иорданъ. При отливъ морето се дръпвало (бѣгало) навжтре, а при порой рѣката се надувала и излизала отъ брѣговетѣ си (течела назадъ). Сжщо така той не признава действителността и на чудото, извършено отъ Исусъ Навина (Нав. 10, 12—14). „На казаното въ вехтия Заветъ отъ Исусъ Навина *спри се слънце* — пише той — трѣбва да се гледа като на риторика, а не като на нѣщо реално. Най-подробното изучаване на главата за падането на Иерихонъ¹⁾ ни увѣрява, че не е имало никакво продължение на деня“. За да се увѣри, обаче, авторътъ, че въ описанието на тия две библейски събития нѣма никаква риторика, а се говори за действителни чудеса, нека прочете думитѣ, които езичницата Раавъ казала на изпратенитѣ отъ Исусъ Навина съгледвачи: „ужасъ ни облада отъ васъ, защото чухме, какъ Господъ Богъ изсушилъ предъ васъ водата на Червено море, когато сте идѣли отъ Египетъ“ (Нав. 2, 9—10), и думитѣ на пророкъ Авакумъ: „слънце и месечина се спрѣха на мѣстото си предъ блѣсъка на хвърчещитѣ Твои стрели, предъ сиянието на свѣткащитѣ Твои копия“ (Авак. 3, 11).

Отъ такъвъ родъ сж и останалитѣ бележки на г. Бл. Д-въ по богословски въпроси, като: „Седмото небе“, за което се било говорѣло въ Библията, „Нека ме забрави дѣсницата ми“ и др. Тѣ всички сж случайни хрумвания, писани набърже, безъ никаква взаимна връзка и съ една очебийно проявена несериозностъ по твърде сериозни въпроси, поради което тѣ хвърлятъ доста голѣма сѣнка отъ съмнение върху стойността и на другитѣ му бележки — исторически, топонимни и пр. Но ако всѣки би рекълъ така да превежда и тълкува Библията, като нѣкои отъ описанитѣ въ нея чудеса не признава за реални, действително станали, и вижда въ тѣхъ само „риторика“, нали тя отдавна би престанала и да сжществува? Затова, именно и е хубаво — никой да не пише по въпроси, които не знае и не разбира, особено пъкъ по религиозни въпроси.

¹⁾ Туй чудо не е станало при падането на Иерихонъ (б. н.)

Отци,

Четете и разпространявайте «Църковенъ вестникъ»!

ПИСМА И ДОПИСКИ.

Изъ живота на епархиитѣ.

Сливенска епархия. На 12. VII. т. г. Н. В. Преосвещенство митрополитъ Евлогий отслужи св. Литургия въ катедралната църква „Св. в. м. Димитрий“ — гр. Сливенъ, ржкоположи за дяконъ Генчо (Георги) Ивановъ, завършилъ Пловдивската дух. семинария, отъ с. Крумово градище, Карнобатско, и освети антиминси.

На 25. с. м. приветствува германскитѣ девизи отъ Хитлеровата младежъ, дошли на гости на българскитѣ червенокръстни въ „Стана-школа“ при манастира „Св. Петка“ — въ подножието на Сливенския балканъ.

На 27. с. м. служи Божествена Литургия въ манастирската църква „Св. Петка“, на която присѣствуваха и германскитѣ девизи-гостенки. Презъ време на службата ржкоположи дяконъ Георги Ивановъ въ свещенически чинъ за Крумово градищенска енория. Следъ службата, като председателъ на Сливенския клонъ на „Българ. Червенъ Кръстъ“, митроп. Евлогий посети младитѣ червенокръстни въ „Стана-школа“, които, наредени въ шпалиръ, заедно съ германскитѣ си гости, съ сияещи отъ радостъ лица посрещнаха Негово Високопреосвещенство. Той ги благослови, покани ги да насѣдатъ подъ сѣнчестото дърво, и тѣй, заобиколили го отъ всички страни, съ живъ интересъ и повишено самочувствие изслушаха едновременна беседа на своя високопочитанъ духовенъ баща, на тема „Възможенъ ли е животътъ безъ Бога“. Навѣрно, следъ чутото мъдро слово и тѣ, кждето случаятъ имъ наложи, ще могатъ да питатъ и отговарятъ, на себе си и предъ други, „възможенъ ли е животътъ безъ Бога?“ Следъ това раздаде на всички български и германски девизи по едно кръстче или медалионче съ образа на св. Иванъ Рилски.

На 2. VIII. митрополитъ Евлогий отслужи св. Литургия въ манастирската църква „Св. Петка“. Въ св. служба взимаха участие съ пѣене въ хоръ и младежитѣ червенокръстни отъ „Стана-школа“. Презъ време на богослужението Н. В. Преосвещенство ржкоположи дяк. Иванъ Димитровъ, завършалъ Пастирския институтъ при Черепишкия манастиръ, за свещеникъ на Драчевската енория, Срѣдецко, и говори за поуката за днешното време отъ църковно-народния празникъ св. пророкъ. Илия.

На 5. VIII. извърши благодарственъ молебенъ при закриване на първата смѣна въ „Стана-школа“. Следъ речта на митрополитъ Евлогия, който поднесе поздравленията и благопожеланията на Църквата, говори и-кътъ на гарнизона полк. Янчулевъ, кметътъ на града Г. Арнаудовъ и др.

На 9 с. м. Кириархътъ посети детската колония въ мѣстността „Чуката“, край с. Ичера, Котелско. Пискливо ура разцепи Балкана. Деца мили, нѣжни и невинни посрѣщатъ своя обичанъ Архипастиръ, съ необикновено благоговение и скрито силно чувство. Отъ 15 дни Балканътъ ги храни съ животворния си лъхъ, пълни сърдцата имъ съ милостъ и любовъ, гали съ хладната си бодритъ имъ детски чела и кара очичкитѣ имъ по-ярко да свѣтлѣятъ и играятъ. Високиятъ духовенъ баща ги поздравява, говори имъ като на свои малки рожби. Тѣ го слушатъ, слушатъ съ копнежъ и радостъ. Отъ името на д-во „Червенъ кръстъ“ той, чрезъ секретаря и домакина на Сливен-

ския клонъ, имъ раздава по три шокола. Децата не скриватъ своята радостъ и благодарности. Наобиколили любимия си дѣдо Владика — очитѣ имъ искрятъ отъ задоволство и признателностъ; усмивкитѣ имъ не искатъ като че ли да се раздѣлятъ съ виновника на тая мила картина. Слънцето бавно и величествено изпраща последни поздрави и милувки; то спрѣ да блещи, скри се задъ легендарния зеленъ грѣбъ на планината и даде волностъ на красящитѣ сѣнки и мекия предвечерникъ да покриватъ изморената грѣдъ на горската поляна. Балканътъ друга пѣсенъ запѣва, Н. В. Преосвещенство се стѣга да трѣгва. А малкитѣ щастливци въ две стройни редици край шосето дружно отговарятъ, ведогласно поздравляватъ. На нѣкои очичкитѣ сълзятъ. Дѣдо Владика прави новъ даръ за тѣхъ. Директорътъ оповестява дарението. Ново детско „ура“ се понесе изъ планинския ридъ.

На 10. VIII Митрополитътъ откри съ водосветъ и подходяще слово втората смѣна на младежитѣ червенкрѣстци въ „Стана-школа“ при Сотирския манастиръ.

На 19. с. м. отслужи св. Литургия въ манастирската църква „Св. Петка“ и говори предъ червенкрѣстцитѣ за духовния и исторически смисълъ на празника Преображение Господне.

На 6. IX. Н. В. Преосвещенство отпътува за гр. Елхово. На следния день отслужи Божествена Литургия въ мѣстната църква „Св. Димитрий“ Въ края на службата говори за „Духовното строителство — царството Божие на земята“.

На 8 и 9 с. м. посети дев. манастиръ „Св. Троица“ при с. Устремъ, Тополовградско, и даде наставления на сестритѣ.

На 9 с. м. Кириархътъ, придруженъ отъ протосингела архим. Методий и Елховския окол. управителъ, посети стоп.-скотовъждния заводъ „Кая Бурунъ“, Ямболско, — обещаващъ въ недалечно бъдеще да се наложи като най-модеренъ и образцовъ въ страната ни. Тукъ бѣ посрещнатъ по най-тържественъ начинъ отъ цѣлия персоналъ на завода, начело съ директора-агронома г. дръ Шипковъ. Последниятъ въ сърдечно и прочувствено слово приветствува скъпия гостъ и му засвидетелствува топлата благодарностъ и признателностъ, задето отъ 42 години насамъ прѣвъ той, български архирей — посещава завода. Отговори му митроп. Евлогий, следъ което разгледа всички постройки и отдѣления, обгрѣщащи една площъ отъ 9.200 кв. м. Изпращането бѣ сжшо така мило и сърдечно.

На 14 с. м., по случай празника на българската земя и тезоименния день на Престолонаследника, Н. В. Преосвещенство извърши молебень на площада предъ църквата „Св. Димитъръ“ — гр. Сливенъ. Предъ множество строени части: войскови, родолюбиви организации, гражданство и селяни отъ околията, произнесе речъ за „Вѣрата и труда — две сили, които сж запазили българина въ миналото и сж залогъ за честити бжднини“.

На 21 с. м. митрополитъ Евлогий, въ съслужение съ о. протосингела архим. Методий, Ямболския арх. намѣстникъ о. Вас. Димитровъ и свещеници отъ града и околията, въ присѣствие на много официални и служебни лица, начело съ ямболскитѣ нар. представители: г. г. Султановъ и Керемидчиевъ, нач. на гарнизона полк. Константиновъ, командира на 29 пех. полкъ — полк. Рафаиловъ, на 4 й кавалерийски полкъ — подпол. Христовъ и др. извърши по тържественъ начинъ освещаването на църквата въ дев. манастиръ „Рожд. Пресв. Богородицы“, на 3 километра отъ гр. Ямболъ. Построена още преди 17 години на това равно поле, тая църква — днесъ манастирски богомоленъ

центъръ за околията, ще свидетелствува презъ вѣковетѣ за все още будния и религиозенъ духъ, който и въ бурнитѣ дни, които изживяваме, намѣри изразъ въ похвалното боголюбиво дѣло. То ще памети за душевния огънь на людетѣ отъ Ямболския край, особено — че въ тия усилни времена на маловѣрие и богоборчество тукъ, именно, сж смогнали чрезъ жертви и подаяния да взидатъ предъ Бога христоролюбивитѣ си сърдца и мисли. Презъ време на службата Н. В. Преосвещенство говори за значението на освещаването на църквата, съпадащо съ патрионния празникъ на манастира „Рожд. Пресв. Богородицы“, на тема „Сей день Господень, радуйтесе люде!“ „Ето, каза той, и въ тия дни Богъ не оставя човѣцитѣ въ тягота и забрѣва. Нима последната радостъ, която пълни сърдцата на всички добри българи — не е Божествена отплата за минали изпитания и страдания? И днесъ сме честити, че на своя земя, като свободни нейни чеда — можемъ да приобшимъ свѣтлитѣ си чувства съ тия на всички православни християни въ името на предизкупителната милостъ на Бога къмъ насъ, въ лицето на малката св. Дева Мария. Нейната благодарована сила ще бди отъ небесата, ще закриля родната земя, а дѣсницата на Христа Исуса ще благославя полето въ день и нощъ, за да бжде и пребжде доброто дѣло Господне!“

Следъ службата бѣ сложена народна трапеза. Още първия день на освещаването манастирътъ получи много дарения: въ пари и натура. Особена заслуга за досегашното благоуспѣване на манастира иматъ: г. Георги Върволаковъ и монахиня Евдокия — произходещи отъ близки до манастира села. Нейни помощнички въ бжлеще ще бждатъ и тритѣ послушнички на манастира „Рожд. Пресв. Богородицы“ — новата светиня въ Сливенска епархия.

На 22. IX., деньтъ на св. богоотци Иоакимъ и Ана, Н. В. Преосвещенство отслужи водосветъ въ параклиса „Св. Ана“ — гр. Сливенъ, и говори по случай празника на параклиса за св. богоотци Иоакимъ и Ана, за тѣхния животъ и примѣръ.

На 28. с. м., по случай чествуване паметъта на о. Паисий — отслужи панихида въ катедралната църква „Св. в. м. Димитрий“ — гр. Сливенъ, и говори за подвига на о. Паисий Хилендарски.

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДѢЛЪ.

СЪДЕБНО ОТДѢЛЕНИЕ.

Съобщава се на заинтересованитѣ страни и лица, че на *третото* и *четвъртото* съдебни заседания на Св. Синодъ презъ зимната му сесия на 1941 год. ще бждатъ сложени на разглеждане следнитѣ производства:

III. съд. заседание — 29. X. 1941 г.

- 1) в. бр. д. № 226/39 на Генчо Митевъ Генчевъ и Мария Начева Иванова, отъ с. Миневци, Габровско.
- 2) в. бр. д. № 103/40 на Никола П. Петровъ, отъ Габрово и Райна Л. Бъзева, отъ с. Шипка, Казанлъшко.
- 3) в. бр. д. № 206/40 на Георги Тасевъ Алексовъ и Екатерина Христова, отъ София.
- 4) в. бр. д. № 240/40 на Христо Илиевъ Христовъ и Руска Христова Димитрова, отъ с. Равнецъ, Бургаско.
- 5) в. бр. д. № 256/40 на Господинъ х. Ивановъ и Надежда Янакиева Горчева, отъ Харманлий.

6) в. бр. д. № 42/41 на Илия Йотовъ Ив. Ковачевъ и Цвѣта Кръстева Иванова, отъ с. Звѣрино, Врачанско.

7) в. бр. д. № 152/41 на Кера Петкова Иванова и Петко Ганчевъ, отъ с. Шумата, Севлиево.

8) в. бр. д. № 153/41 на Мара и Кирилъ Дражеви, Варна.

9) в. бр. д. № 154/41 на Кръстьо Йордановъ Ивановъ и Добра Христова Георгиева, отъ с. Доброплодно, Провадийско.

10) в. бр. д. № 155/41 на Христо Н. Костурковъ и Мария Хр. Николова отъ с. Горановци, Кюстендилско.

11) в. бр. д. № 156/41 на Йорданка Н. Георгиева, отъ с. Бусманци, Новоселско и Георги Д. Карчинъ, отъ с. Бистрица, Софийско.

12) в. бр. д. № 157 на Димитъръ Ив. Ботевъ и Димитрия Благоева, отъ с. Синитево, Пазарджишко.

13) в. бр. д. № 158/41 на Василь Ангеловъ Карабашевъ и Севдалина Грозданова, отъ Пазарджикъ.

14) в. бр. д. № 159/41 на Надежда Линкова Бояджиева и Димитъръ Яковъ Цаневъ отъ с. Български сливовикъ, Свишовско.

15) в. бр. д. № 160/41 на Иванъ Пенчевъ Радоевъ и Иванка Христова Коларова, отъ Габрово.

16) в. бр. д. № 161/41 на Колю Вълчевъ Мутафчиевъ и Мария Иванова Мичева, отъ с. Хлевене, Ловчанско.

IV. сжд. заседание — 5. XI. 1941 г.

1) в. бр. д. № 32/40 на Веселинъ и Иванка Василеви, отъ Ловечъ.

2) в. бр. д. № 176/40 на Цвѣта Монева Хинкова, отъ с. х. Цоневъ мостъ, Габровско и Недю М. Толоровъ, отъ Чирпанъ.

3) в. бр. д. № 190/40 на Милана Вълкова и Стоянъ М. Димитровъ, отъ Търговище.

4) в. бр. д. № 271/40 на Димитъръ Минковъ Райновъ и Зафира Русева Дачева, отъ Бургазъ.

5) в. бр. д. № 34/41 на Димитъръ Стойковъ и Иона Вълчкова отъ с. Върбица, Бѣлослатинско.

6) в. бр. д. № 162/41 на Цоца Георгиева Пекова и Найденъ Вушевъ Ивановъ, отъ с. Новачене, Ботевградско.

7) в. бр. д. № 163/41 на Атанасъ Христовъ Петровъ и Ирина Косталинѣва Бакалова, отъ Бургасъ.

8) в. бр. д. № 164/41 на Димитъръ Тодоровъ Бойковъ и Пена Маринова Жекова, отъ Нови пазаръ.

9) в. бр. д. № 165/41 на Невѣна и Христо Цачеви, отъ Варна.

10) в. бр. д. № 166/41 на Ненко и Станкия Миланови, отъ София.

11) в. бр. д. № 167/41 на Хрисопи Димитрова Топалова и Трайко Кръстевъ Пипениковъ, отъ Несебъръ.

12) в. бр. д. № 168/41 на Стоянъ Еневъ Рачевъ и Донка П. Станчева, отъ с. Джулюница, Горно-Орѣховско.

13) в. бр. д. № 169/41 на Димитра Цвѣткова и Никодимъ Петевъ Ивановъ, отъ с. Бутово, Търновско.

14) в. бр. д. № 170/41 на Христо Александровъ Статевъ и Сийка Цанева Капарашева, отъ Горна-Орѣховица.

15) в. бр. д. № 171/41 на Стефка Колева Габерева и Милко Дѣлчевъ Толумовъ, отъ Хасково.

Забележка: Ако горнитѣ заседания не се състоятъ на опредѣленитѣ дати, или не се разгледатъ всички дѣла, отлагатъ се за следващото по редъ заседание.

СЕДМИЧЕНЪ ПРЕГЛЕДЪ НА СЪБИТИЯТА.

Презъ изтеклата седмица Н. В. Царьтъ прие на докладъ министра на вжтр. работи г. П. Габровски, м-ра на финанситѣ г. Д. Божиловъ и м-ра на търговията г. Сл. Загоровъ.

По случай възшествието на Н. В. Царя, между Негово Величество и председателя на турската република г. Исметъ Иньоню сж размѣнени сърдечни телеграми, въ които се подчертава традиционното българо-турско приятелство.

Въ **Воения клубъ**, предъ върховното управление на запасното войнство, министърътъ на войната г. ген. Даскаловъ произнесе голѣма речъ за българската войска и историческия моментъ, който преживѣва свѣтътъ и нашето отечество, което, обединено и силно, ще трѣбва да заеме мѣстото, което му принадлежи. На речъта на м-ръ Даскаловъ отговори председателятъ на запасното войнство г. Славейко Василевъ.

Введе се въ нѣкои мѣста на царството купонна система за продоволствието съ хлѣбъ. На лице ще се дава 400 гр. хлѣбъ дневно, като се увеличава до 800 гр. за тежитѣ работници и намалява до 200 за деца подъ 7 години. Введе се и новъ режимъ за продажба на шушони и галоши и нѣкои други предмети. Така се смѣта, че ще бжде осигурено продоволствието на населението презъ зимата, както и снабдяването му съ дрехи и обувки.

Между България и Италия е постигната нова стопанска спогодба. Съ германски стопански делегати сж почнати нови срещи и разговори. Очаква се да пристигне швейцарска делегация. Идватъ и делегати отъ Финландия и Ромѣния.

Въ Скопие се състоя голѣмъ спортенъ съборъ. Присѣтствува и м-рътъ на вжтрешнитѣ работи г. П. Габровски. Състояха се спортни състезания и тържества.

Голѣмата германска офанзива, за която съобщи г. Хитлеръ въ своята речъ, даде своитѣ първи и решителни резултати. Въ всички коментари, включително и признанията на Москва, както и констатацията на Лондонъ, се подчертава недвусмислено голѣмото значение, което ще иматъ тия победи на германското оръжие. Тази офанзива се развива по цѣлото почти протежение на фронта и обхваща всички важни и укрепени пунктове въ тази частъ на Съветския съюзъ. Централниятъ съветски фронтъ е пробитъ въ едно протежение отъ 500 км. Биткитѣ при Вязма и Брянскъ продължаватъ съ голѣмъ германски устремъ. Въ сжщото време започва обкръжаването на Москва и унищожението на обграденитѣ сили. Битката при Азовско море е завършена. Заловена е огромна военна плячка и повече отъ 300 хиляди пленници.

Въ Анкара бѣ подписана отдавна вече готвената германо-турска спогодба отъ г. д-ръ Клодиусъ и турския външенъ м-ръ г. Сарачоглу. Търговскиятъ договоръ между дветѣ страни обема размѣната на стоки на стойностъ сто милиона турски лири. Спогодбата се брой за една отъ най-голѣмитѣ победи на германската дипломация.

Турското правителство взе решение да се възстановятъ въ едно крсо време ж. п. връзки съ Европа. Касае се на първо мѣсто за възстановяване ж. п. връзки съ България, като се поправи мостътъ на Марица.

Въ Загребъ пребиваватъ група български журналисти, начело съ пълн. министъръ г. Николаевъ, които отиватъ на източния фронтъ. Тѣ сж били приятелски посрѣщнати отъ г. Лорковичъ, м-ръ на външнитѣ работи на Хърватско.

Унгаро-българското приятелство намѣри още една изява на приятелство. Н. В. Царътъ, както съобщаватъ отъ Будапеща, билъ провъзгласенъ за почетенъ докторъ на Будапещенския технически университетъ. Дипломътъ ще бжде връченъ въ близко време съ подобаваща тържественостъ. Унгарскиятъ печатъ намира поводъ да се изкаже отново твърде ласкаво за нашия Царъ.

Въ Сърбия станала нова правителствена промѣна. Правителството е възглавявано отъ дивизионния генералъ Недичъ и се състои отъ десетъ министри, натоварени съ специални задачи.

Съобщава се, че въ Аржентина била дадена заповѣдь за изгоряването на 2 мил. тона царевица, поради настѣпилата тамъ столанска криза.

Въ връзка съ неуспѣхитѣ на източния фронтъ, отъ Лондонъ съобщаватъ, че положението на г. Чърчилъ било разклатено. Мислѣло се всрѣдъ британскитѣ парламентарни срѣди, че можело да се дойде и до министерско преустройство.

Въ Съединенитѣ щати, въ желѣзнитѣ заводи и гари стачкуватъ за втори пѣтъ отъ една седмица 8,000 работници. Водачътъ на американскитѣ работници Дисато Санто билъ арестуванъ и обвиненъ, че е емигриралъ въ Америка безъ разрешение.

ЦЪРКОВНА И ОБЩЕСТВЕНА ДѢТОПИСЬ.

I. У насъ.

Съобщение отъ канцеларията на Св. Синодъ. Въ последнитѣ броеве на в-къ „Пастирско дѣло“ се появи обявление, че църковниятъ магазинъ на Атанасъ Топлийски въ София доставялъ за нуждитѣ на църквитѣ и християнитѣ книгитѣ: „Молитвеникъ“, „Трѣбникъ“, „Паримийникъ“, „Часословъ“ и „Катавасийникъ“.

Канцеларията на Св. Синодъ съобщава по тоя поводъ на благоговѣйнитѣ свещеници и на християнитѣ въ Царството, че, съгласно чл. 100, п. 10 отъ Екзархийския уставъ, правото да издава богослужебни книги и молитвеници има само Св. Синодъ на Българската църква, и че на частни лица не е давано благословение да издаватъ такива. Напротивъ, Св. Синодъ се е отнесълъ вече до съответнитѣ власти въ страната, за да бжде защитено правото на Църквата да издава и разпространява църковно-богослужебнитѣ книги.

При това уведомяватъ се още благоговѣйнитѣ енохрийски свещеници и християнитѣ, че въ книжния складъ на Св. Синодъ се намиратъ всички гореизброени църковно-богослужебни книги, официални издания на Църквата, както и всички останали богослужебни книги, които се доставятъ отъ Синодалната книжарница въ София, пл. „Св. Недѣля“, а новото издание на книгата „Молитвеникъ“ е подъ печатъ и ще бжде готово за разпространение въ близки дни.

Начало на учебната година въ Богословския факултетъ. На 8 т. м. започнаха учебнитѣ занятия въ Богословския факултетъ при Софийския държавенъ университетъ. По този случай сжшия день,

преди обѣдъ, въ домашната църква на факултета се отслужи водосветъ отъ Негово Високопреосвещенство Софийския митрополитъ Стефанъ, въ съслужение съ Високопреподобнитѣ архимандрити Дамаскинъ и Николай. Високопреосвещениятъ Митрополитъ произнесе и речъ за мисията на богословската наука и за дълга на студента-богословъ къмъ вѣра и родъ. На тържеството присѣтствуваха: ректорътъ на Университета г. проф. д-ръ Ангеловъ, професоритѣ и студентитѣ при факултета и много други лица.

Полагане основния камъкъ на работнически жилища. На 12 того подиръ божествената Литургия, при стечение на множество граждани, предимно работници и работнички, начело съ управата на работническия съюзъ, и въ присѣствие на г-на министра на търговията, промишлеността и труда д-ръ Слъ Загоровъ, представители на Царя, столичния кметъ съ помощниците си, народни представители и др., Негово Високопреосвещенство Софийскиятъ митрополитъ Стефанъ положи основния камъкъ на работнически жилища, които ще заематъ голѣмата площъ при Захарната фабрика и въ които ще живѣатъ за сега 350 работнически семейства съ всички здравни и стопански удобства.

Отъ името на св. ни Църква, като истинска чевѣколюбива майка, Високопреосвещений Стефанъ съ възторжени слова благослови и насърдчи тоя хуманенъ и родолюбивъ починъ и призова българския работникъ къмъ още по-интензивна работа и по-предана служба Богу и народу, като похвали жертвената готовностъ на държавата предъ нуждитѣ на трудолюбивото работничество. Следъ Митрополита говори и г-нъ министъръ Загоровъ за значението на работническитѣ жилища и съ особени синовни чувства къмъ св. ни Църква подчерта успѣха на всѣко дѣло, което тя въ името на Твореца-Бога благославя. Речъта на Високопреосвещений Стефанъ ще дадемъ въ идния брой на вестника.

Начало на братствена година. На 10 т. м. 6 ч. вечерта, столичното православно християнско братство „Св. Седмочисленици“ сложи началото на своята зимна просвѣтно-добротворна дейностъ. По този случай се отслужи водосветъ отъ председателя на братството Всеблагоговѣйниятъ свещеноикономъ Страшимиръ Георгиевъ. Следъ водосвета Негово Високопреосвещенство Софийскиятъ митрополитъ Стефанъ произнесе сказка, на тема: „Свети Иоанъ Богословъ — животъ и дейностъ“. Въ тържеството взеха участие и хористи отъ Духовната семинария, които изпълниха нѣколко духовно-музикални номера. Присѣтствуваха: о. протопрезвитеръ Г. Шавелски, о. архимандритъ Николай и множество братствени членове.

Семинариститѣ на екскурзия. На 11 т. м. мнозинството отъ учителитѣ и ученицитѣ на Софийската духовна семинария направи обичайна едnodневна есенна екскурзия до с. Банкя — описание на която даваме на друго мѣсто въ настоящия брой на вестника. Останалата частъ учители и ученици, начело съ духовния инспекторъ о. архимандритъ Климентъ, предприе екскурзия до Драгалевския манастиръ.

II. Въ чужбина.

Католическата църква. Дейностъ на католическитѣ мисии. Въпрѣки днешната голѣма война, която раздрусва цѣлия свѣтъ, католическитѣ мисионери навсѣкжде ревностно и съ успѣхъ продължаватъ да проповѣдватъ Христовото учение. Така, на-

примѣръ, само въ Китай миналата година били покръстени повече отъ 100,000 езичници, 3,638 младежи щѣли скоро да бждатъ ржкоположени въ свещенически чинъ, а други 13,000, по-млади, се учели въ духовни семинарии и се готвѣли за свещеници.

Въ Съединенитѣ щати и въ Канада студентскиятъ съюзъ, основанъ презъ 1918 година отъ мисионера Клифордъ Кингъ, днесъ вече е броелъ надъ 500,000 членове, като билъ подраздѣленъ на 3,000 сдружения или групи.

Въ Съветска Русия. Има ли тамъ религиозна свобода? Председателтъ на С. Америк. съединени щати г. Рузвелтъ и първиятъ великобритански министъръ г. Чърчилъ, за да оправдаятъ своето съюзяване съ Съветска Русия, продраха си гърлото да тржбятъ, че тамъ всѣки билъ свободенъ да изповѣдва каквато си ще религия. Съветскитѣ радиопредаватели, наистина, съобщиха, че антирелигиозниятъ съюзъ билъ разтуренъ, че католици и православни въ Съв. Русия се радвали на пълна религиозна свобода. Въ това, обаче, никой не повѣрва. Всички сж съ убеждението, че туй нѣщо се прави, за да се хвърли прахъ въ очитѣ на обединена и възбудена противъ болшевицитѣ Европа. Туй потвърди тия дни и г-жа Рузвелтъ, която, споредъ както телеграфиратъ отъ Ню-Йоркъ, въ една своя речъ по радиото признала, че религиозната свобода въ Съветска Русия е чиста теория, подобно на другитѣ мними права, съ които се ползватъ съветскитѣ граждани. „Невъзможно е да се изповѣдва свободно нѣкаква вѣра въ Съветска Русия,—казала г-жа Рузвелтъ,—шомъ тамъ нѣма свещеници и богословски семинарии за подготвяне на млади свещеници“.

А една телеграма отъ Вашингтонъ завчера събщи куриозната новина, че едно голѣмо американско сдружение отправило до г-нъ Сталинъ телеграма, съ която го запитвало — дали е вѣрно, че сжществувала религиозна свобода въ Съветска Русия. „Въ случай на положителенъ отговоръ—казвало се въ телеграмата—ние бихме желали да ви подаримъ нѣколко хиляди екземпляри отъ Библията“.

Какво ли е отговорилъ на тая телеграма г. Ио-сифъ Сталинъ?

Обявление № 27. Изгубенитѣ кръщелни свидетелства на Василка Николова Христозова, Петко Николовъ Петковъ, Георги Димитровъ Матевъ и Донка Маринова Христова, отъ с. Войводиново, и на Петко Георгиевъ Найденовъ, Костадинъ Аргировъ Костовъ, Петко Николовъ Михайловъ, Василь Георгиевъ Стойновъ, отъ село Скуtare, Пловдивско, да се считатъ за невалидни. Издадени имъ сж дубликати.

с. Скуtare, 30 септември 1941 г.

1-167-1

Енор. свещеникъ: *Н. Х. Узуновъ.*

Изгубенитѣ кръщелни свидетелства на Славе Йордановъ Пѣйчевъ, Серги Аврамовъ Зафировъ, Борисъ Драгановъ Трецевъ и Звезда Диманова Кокалова, жители на гр. Перникъ, да се считатъ невалидни. Издадени сж дубликати.

гр. Перникъ, 6. X. 1941 г.

1-170-1

Енор. свещеникъ: *Прот. Б. Ивановъ.*

Изгубеното кръщелно свидетелство на Иванъ Георгиевъ, с. Драгижево, Търновско, да се счита невалидно. Издаденъ е дубликатъ.

с. Драгижево, 8. X. 1941 г.

1-173-1

Енор. свещ. *Т. Трифоновъ.*

СИНОДАЛНА КНИЖАРНИЦА.

Учебници за духовнитѣ училища.

	лева
1. Ржководство за изучаване Ветхозаветнитѣ законоположителни книги на Св. Писание — отъ Ат. Димитровъ	100
2. Ржководство за изучаване Пророческитѣ книги на Ветхия Заветъ — второ поправено и допълнено издание — отъ Хр. Поповъ	80
3. Ржководство за изясняване Четириевангелието и книга Деяния Апостолски — отъ Хр. Поповъ	90
4. Изяснителенъ прегледъ на Апостолскитѣ послания и Апокалипса — отъ Хр. Поповъ	80
5. История на Християнската църква , ч. I — отъ П. Малицки	50
6. История на Християнската църква , ч. II — отъ П. Малицки	110
7. История на Християнската църква , ч. III — отъ П. Малицки	110
8. История на Българската църква — отъ Ст. Станимировъ	50
9. Православно Догматическо богословие — отъ Д. Дюлгеровъ и Ил. Цоневски	80
10. Учебникъ по Мисионерство — отъ Д. Дюлгеровъ и Ил. Цоневски	120
11. Учебникъ по Основно богословие — отъ Архим. Никодимъ и свещ. Цвѣтко п. Христовъ	80
12. Учебникъ по Литургика или наука за богослужението на Православната църква — отъ Елиф. Несторовски	100
13. Учебникъ по Омилетика — отъ Врачански митрополитъ Климентъ	70
14. Кратка Граматика на църковно-славянски езикъ, съ сборникъ и речникъ — отъ д-ръ Ст. Младеновъ и И. Г. Бакаловъ	25
15. Начални основания на Философията — отъ В. Д. Кудрявцевъ	60
16. Учебникъ по История на философията — отъ прот. М. Шишкинъ и В. Николовъ	70
17. Учебникъ по Педагогика — отъ свещ. Мих. Шишкинъ	50
18. Кратка история на педагогиката — отъ прот. Мих. Шишкинъ	35
19. Учебникъ по Пасхалия — отъ Ив. Чайковски	30
20. Читанка за изучаване на Старогръцки езикъ — отъ Ст. Васевъ	50
21. Учебникъ по Обща география — отъ Ст. Странски	60
22. Учебникъ по Източно църковно пѣние — отъ Мирчо Богоевъ	70
23. Църковенъ Славяно-български речникъ — отъ И. Г. Бакаловъ	70

Суми да се изпращатъ по чекова пощ. смѣтка № 280.

Гл. редакторъ: Хр. Поповъ.

Печатъ С. М. Стайковъ — София.